

Tựa: Không được túm đuôi của tôi

By: Bạch Tịnh Tịnh

Thể loại: Đam mỹ ngắn ngắn, hài hài, nhẹ nhẹ, chong – xáng – thanh – thuần a~

Edit: An Nguyệt Nhã

1||

Lương Tử Thần phun một miệng bọt kem đánh răng, có chút nghi hoặc nhìn phía sau.

Cảm giác... Không đúng chỗ nào.

Lương Tử Thần rất nhanh đánh răng rửa mặt xong, một tay ôm bồn rửa mặt một tay cầm khăn mặt lau mặt, sải bước đi trở về ký túc xá.

Ký túc xá mặt khác ba người đang họp cùng đánh DOTA, Lương Tử Thần đi qua nhìn bọn họ chơi trong chốc lát, đột nhiên cực kỳ thật sự nói: "Tao cảm thấy được mỗi ngày đi tắm rửa đều có con bò đi theo tao."

Vương Hoán mới vừa uống một hớp nước, thổi phù một tiếng toàn bộ phun trên mặt Lý Vũ Địch, nghiêng đầu sang chỗ khác hướng Lương Tử Thần thẳng cười: "Heo, mày là nói bò sữa trong trại cách vách trường mình chạy đến đây sao?"

Lý Vũ Địch cũng đệt một tiếng, đập Vương Hoán một đấm, moi cái có vẻ như là áo sơ mi của Vương Hoán vắt trên ghế lau mặt.

Bạch Hoàn không chuyển mắt chăm chăm nhìn màn hình, cười toe toét nói thẳng: "Tao xem Lương đại chủ tịch mày là muốn sữa muốn điên rồi! Này bò sữa đều ba ba đi theo phía sau mày sữa còn có thể xa xôi sao?"

Lương Tử Thần cũng không giận, chính là ngậm cười vòng qua Bạch Hoàn, vươn tay nhẹ nhàng gảy, nhổ dây cắm mạng Macbook của Bạch Hoàn.

Màn hình lập tức tối đen, Bạch Hoàn trở mắt vài giây, mạnh nhảy dựng lên nhào lên người Lương Tử Thần, tức giận mắng: "Con rùa chết tiệt ông mới vừa đem pin con Mac lấy ra con mẹ nó mày cố ý đi ông chơi đang thích đâu, tao f**k mẹ mày a Lương Tử Thần!"

Lương Tử Thần mau mau chột lóe, cười liếc Bạch Hoàn ầm một tiếng bỏ nhào vào trên tường, ấn ngón cái thân nhiên nói: "Xin lỗi, tay trơn."

*****

Lương Tử Thần mới vừa tắm hảo đi ra, áo thun trắng khoát lên cánh tay trần, trên tóc nước còn nhỏ giọt. Nam sinh tùy ý lấy khăn mặt lau tóc, cầm chậu rửa mặt hướng ký túc xá đi đến.

Thân cao 1m86 rất là chói mắt, bên dưới quần đùi màu đen rộng thùng thình lộ ra hai cái đùi thon dài rắn chắc.

Lương Tử Thần đi qua cửa thang lầu, thoáng ngừng một chút.

Cảm giác... Chính mình giống như nghe được tiếng nuốt nước miếng.

Lương Tử Thần hạ mí mắt, khẽ cười cười, tiếp tục đi lên phía trước mấy chục thước, mạnh dưng lại, sau đó xoay người sải bước rất nhanh tiêu sái quay về cửa thang lầu.

Bởi vì Lương Tử Thần tốc độ quá nhanh, sinh vật bất minh oa tại sau tường rình coi chỉ kịp bám ở tường xoay qua thân mình lạnh run, cái đuôi nhỏ màu trắng sữa lộ ở bên ngoài tường run lên một cái.

Lương Tử Thần một phen túm đuôi đối phương, trên cao nhìn xuống nhìn một cục... Ngạch, một nam sinh mặc pijama bò sữa đang run run quay lưng với mình.

Lương Tử Thần lớn tiếng hỏi: "Cậu là ai? Đi theo tôi làm gì?"

Đối phương thất kinh quay đầu, một đôi mắt to liếc đến cảm của Lương tử Thần lại rất nhanh trốn tránh, giống như bị phỏng rỗng một tiếng: "Muu!"

Lương Tử Thần sững sốt.

Đối phương vội vàng nhân cơ hội giãy Lương Tử Thần trời buộc, chân thấp chân cao lên lầu, đuôi ngắn cũng đi theo quẩy quẩy, rất nhanh biến mất ở trong tầm mắt của Lương Tử Thần.

2||

Bò sữa nhỏ quả nhiên không còn xuất hiện qua.

Lương Tử Thần lại phá lệ bị cảm, cả người rúc trong một giường chăn thật dày, hắt xì liên tục.

Vương Hoán thả một hộp giấy ở đầu giường hắn, liếc mắt nói : "Cho mày mùa đông tắm rửa xong khoe tay, đáng đời."

Bạch Hoàn cái kia cao hứng nha, ở Lương Tử Thần bên giường không tìm được vênh đuôi: "Ha ha người tiện đều có trời thu! Cho mày khoe cơ, hừ hừ hừ hừ báo ứng đến đây ~ "

Lương Tử Thần nửa ngồi thẳng rút tờ khăn giấy lau nước mũi.

Bạch Hoàn vén tay áo ngủ, gập tay, hét lớn một tiếng, nói : "Mày nhìn một cái, nhìn một cái cơ đầu của chúng tao..."

Lương Tử Thần moi hộp giấy liền nện vào ‘em trai’ Bạch Hoàn, chính xác phi thường, lực đạo phi thường.

Bạch Hoàn ôm đũng quần khoe mắt nổi lên một vòng hồng: "..."

Nằm tào, đau ngay cả nói đều cũng không nói ra được, Lương Tử Thần tên rùa thối dê con.

*****

Tắm rửa xong, Lương Tử Thần mệt mỏi mặc áo bông, tóc ẩm ướt khóa lại trong mũ, đi ra bên ngoài phòng rửa mặt đánh răng.

Ngay cả đánh răng đều cảm thấy không khí lực.

Lương Tử Thần phun nước đánh răng, hơi ngòai thẳng lên, lại bắt ngờ ở trong gương nhìn đến bò sữa nhỏ đã lâu không gặp kia.

Nam sinh bám lên cửa phòng rửa mặt, hơn phân nửa thân mình đều nhòai vào trong nhìn ngó, hai cái lỗ tai theo động tác của chủ nhân run run, trong đôi mắt to tràn đầy mê mang.

Mấy nam sinh ra ra vào vào giống nhìn thấy quái vật nhìn cậu.

Lương Tử Thần đánh răng xong đeo khẩu trang, ôm chậu rửa mặt xuất môn, hiêm hiêm sát qua bò sữa nhỏ.

Nam sinh cũng không quay đầu lại, như trước bám cửa nghĩa chung quanh, cái đuôi nhỏ sữa trắng lộ ở bên ngoài càng vênh càng cao.

Lương Tử Thần đem chậu nhẹ nhàng phóng trên mặt đất, ôm tay đứng lại, tầm mắt dừng ở cái đuôi ngắn cực kỳ không an phận kia.

Bò sữa nhỏ kéo một cái lỗ tai của mình, kỳ quái nói: "Di?"

Lương Tử Thần không tự chủ được cười cười, đi lên phía trước hai bước, quen thuộc nắm cái đuôi của cậu.

Bò sữa nhỏ nhất thời bị kiềm hãm.

Lương Tử Thần cúi đầu, cảm khó khăn dán lỗ tai của cậu, nói : "Đang tìm tôi?" Bởi vì bị bệnh nên thanh âm nghẹn kỳ cục.

Nam sinh mạnh mẽ xoay người lại, lập tức giẫy khỏi Lương Tử Thần, nhưng cũng không chạy, chính là bám cửa đánh giá Lương Tử Thần 'võ trang đầy đủ', mắt to nháy a nháy, cả buổi mới đỏ mặt, thấp giọng nói: "Anh... Làm sao anh mặc nhiều như vậy..."

Trong ngày thường Lương Tử Thần đều để tay trần, trong đám người liếc mắt một cái trông đi qua chính là hấn, đặc biệt dễ tìm.

Lương Tử Thần mới vừa rời nín cả buổi, lúc này thật sự nhẹn không được, đối với bò sữa nhỏ chính là một trận ho khan.

Nam sinh hoảng sợ, kinh hoảng nói: "Anh... Anh anh sinh bệnh?"

Lương Tử Thần xoa nhẹ khóe mắt ẩm ướt, cũng không trả lời nam sinh, chính là một lần nữa nắm đuôi đối phương, như có như không nhẹ nhàng vuốt ve, hỏi: "Làm sao cậu không trốn?"

Nam sinh cúi đầu, lông xù lỗ tai cụp xuống, không nói lời nào.

Lương Tử Thần tăng thêm lực đạo, hung hăng lôi kéo đuôi cậu, khẩu khí không tốt: "Ê!..."

Nam sinh ngẩng đầu lên thật sâu nhìn Lương Tử Thần, mông đột nhiên quăng hai cái giấy khỏi tay Lương Tử Thần, ngúng nguẩy chạy mất, tốc độ so sánh với lần trước còn nhanh, Lương Tử Thần chỉ tới kịp nhìn thấy đốm đen trên đuôi cậu.

Lương Tử Thần: "... " Tốt xấu kêu một tiếng lại đi a!

*****

Lương Tử Thần như trước bọc được nghiêm nghiêm thực thực đi rửa mặt.

Ôm bồn rửa mặt quay về ký túc xá khi ở cầu thang thấy được bò sữa nhỏ hương hần ngoắc.

Nam sinh đứng được rất thẳng, hai tay ôm một cái hộp lớn, mắt to chớp a chớp, chứa đầy ánh sao.

Lương Tử Thần khước mắt đỏ lên, vừa định cùng cậu nói chuyện khước miệng liền tràn ra một chuỗi ho khan.

Nam sinh nóng nảy, vội hỏi: "Anh đừng nói chuyện đừng nói chuyện, nghe... Nghe em nói thì tốt rồi."

Nói xong mở hộp, như hiến vật quý cho Lương Tử Thần xem đồ bên trong.

"Um, em đem máy sấy của Niép Duy trộm tới, anh nhớ rõ mỗi lần gọi đầu đều phải sấy."

"Đây là pijama hình khủng long của Vương Quang, tuy rằng không đẹp như của em nhưng rất giữ ấm."

"Bạch Nhất Minh quá nhỏ mọn, trong tủ treo quần áo có tí thuốc như này, em không dám trộm nhiều liền trộm một chút, bôi mẫu Tử Xuyên cao sơn trà a Mạc Tây Lâm rế bản lam trùng tề hoặc hương bồ khí ích dương cảm mạo ngã nước dục đình... Di? Dục đình là cái gì?"

Lương Tử Thần khước mắt vừa kéo: "Đợi một chút, đây đều là cậu trộm tới?"

Bò sữa nhỏ bật người cười đến vui vẻ, lộ ra hai cái má lúm đồng tiền: "Có em có em, anh xem này mũ là của em, đẹp đi đẹp đi?"

Lương Tử Thần vừa xem, tức giận đến phổi đau, lại là một trận ho khan.

Kia mũ phân phân nộn nộn, nhìn qua xù xù, đỉnh đầu một cái cầu nhung, hai bên treo hai túm cầu lông mềm buông, nhìn qua! Đáng! Yêu! Cực!

"Thích không?" Bò sữa nhỏ mở to hai mắt.

Lương Tử Thần ho khan xong, mặt không chút thay đổi nhìn bò sữa nhỏ cùng cái hộp trong tay cậu một lát, vươn tay quần đến mặt sau bắt lấy cái đuôi ngắn cao hứng được lúc ẩn lúc hiện của đôi phương.

Nam sinh hoảng sợ, lời cần nói còn không có thốt ra, ngay tại trong kinh hoảng một ngum cắn đầu lưỡi của mình, sau đó trơ mắt nhìn Lương Tử Thần khòe mắt cong cong, sờ soạng chính mình hai cái sau tuyệt trần mà đi.

3||

Rốt cục, ở đem cảm mạo thành công lây bệnh cho ba người khác, trong tức xá tiếng ho khan một mảnh thì Lương Tử Thần khoan thai bỏ đi áo bông.

Bạch Hoàn nước mũi nước mắt lưu không ngừng, bực chần tức giận đến cả người phát run: "Lương Tử Thần đồ cầm thú!"

Lương Tử Thần ở bên ngoài áo thun khoác kiện áo lông, nghe vậy cười, nói : "Con trai ngoan, ba ba đi ra ngoài chơi bóng, con hảo hảo dưỡng bệnh."

Nói xong ôm bóng rỏ ra ký túc xá.

Bạch Hoàn ở phía sau hấn tức sùi bọt mép: "Em mày ai con mày? Mẹ nó mày lăn về đây cho ông, ông đập bẹp trứng của mày!"

*****

Bên cạnh ký túc của Lương Tử Thần có một sân bóng rổ, không lớn, vị trí lại hẻo lánh, bình thường người không nhiều, hôm nay lại càng liền một bóng người cũng không có.

Lương Tử Thần làm sao quản nó, một người đánh cho sục sôi ngất trời, đem mấy ngày nay gân cốt ẩm ức đều giãn ra.

Đèn đường không quá sáng, ánh sáng nhạt nhạt chiếu qua.

Lương Tử Thần quăng vào một bóng, nâng tay lau mồ hôi, nhú nhú mày, nói : "Đùng lẩn trốn nữa, xuất hiện đi."

Trong bụi cỏ sột soạt một lát.

Nam sinh cung thất lưng đi tới, hơi hơi sườn đầu, xoa cái lỗ tai trên mũ đỉnh đầu nói : "Cái kia... Anh..."

Nói còn chưa dứt lời, đã bị Lương Tử Thần cắt đứt: "Cậu cũng thật biết trốn, tránh ở sau áo lông của tôi, đem tôi là người mù sao?"

Nam sinh tiếp tục xoa lỗ tai mũ của mình, mắt to chăm chú nhìn Lương Tử Thần mũi giày: "Ha ha... Cái kia..."

Lương Tử Thần liếc cậu một cái, mày nhú lại: "Cậu chỉ mặc áo ngủ đi ra? Không lạnh? Đem áo lông của tôi khoác lên."

Bò sữa nhỏ nghe vậy mạnh ngẩng đầu lên, kinh hỉ nói: "Anh hôm nay nói thiệt nhiều..."

Lương Tử Thần tức giận hừ một tiếng, lại cắt đứt lời của cậu: "Còn không qua đây? Trong bụi cỏ có rắn đấy."

Chữ "đấy" mới vừa rơi xuống, Lương Tử Thần liền thả bò sữa nhỏ lấy tốc độ nhanh như chớp ba bước làm hai nhảy đến trước mặt mình, đang uốn éo uốn éo hướng trên người rừ áo lông, mũ rút xuống, lộ ra một đầu tóc quăn loạn thất bát tao.

Lương Tử Thần vượt bóng, hai tay quăn đến phía sau bò sữa nhỏ kéo hai cái lỗ tai trên mũ.

Nam sinh lôi kéo khoá bồng nhiên ngừng một chút.

Lương Tử Thần giúp nam sinh đội lại mũ, lại nhéo hai lỗ tai nhỏ kia một phen, không tự chủ được gọi lên môi: "Cậu thực lùn."

Nam sinh lắc đầu, thở phì phì nói: "Nói bậy! Em mới không lùn!" Lo nghĩ, lại bổ sung nói, "Em đứng ở trên ghế khẳng định so với anh cao."

Lương Tử Thần ý cười càng tăng: "Được rồi, chúng ta không nói này, chúng ta tán gẫu chút gì đấy khác."

Bò sữa nhỏ trộm dùng dư quang liếc lên ngực Lương Tử Thần, cái lỗ tai giấu trong mũ nổi hồng: "Tán gẫu... Tán gẫu cái gì?"

Lương Tử Thần nghĩ nghĩ, nói: "Tỷ như... Làm sao cậu biết tôi ở đây?"

Bò sữa nhỏ "Muu muu" hai tiếng.

Lương Tử Thần lại hỏi: "Cậu vì cái gì trộm đi theo tôi?"

Bò sữa nhỏ "Muu muu muu" ba tiếng.

Lương Tử Thần sờ đủ lỗ tai của cậu, hai tay một đường đi xuống quen thuộc nắm cái đuôi của cậu, hơi hơi loãn eo, nhìn đôi mắt to của đối phương rạng rỡ sinh huy hỏi: "Cậu... Có phải hay không yêu tôi?"

Nam sinh kinh một chút, ánh mắt chạm được tầm mắt Lương Tử Thần, lại thất kinh thu trở về.

Lương Tử Thần cười yếu ớt nói: "Cậu không phải thực có thể muu sao? Như thế nào không muu nữa?"

Nam sinh cắn môi dưới, má lúm đồng tiền thật sâu nhọn nhọn, cậu áp úng "Em em em" nửa ngày, cuối cùng chỉ có thể một phen đẩy ra Lương Tử Thần, xuất ra tuyệt kỹ, chạy trốn.

Chạy hai bước bị lùm cây vấp ngã một cái, cũng không dám ngừng, tiếp tục chạy.

Lương Tử Thần: "..."

Nằm tào, lại đến? Mèo vờn chuột chơi nghiệm phải không? Không sao, chúng ta tiếp theo mới hảo hảo tính sổ!

*****

"Ai? Lương Tử Thần, này có phải hay không áo lông của mày, như thế nào đặt ở cửa?" Lý Vũ Địch mang theo cái gói to đi tới, hỏi.

Lương Tử Thần đưa mắt nhìn, nói : "Mày mở ra nhìn."

"Không cần mở, là của mày." Lý Vũ Địch xé tờ giấy trên gói to xuống, liền cùng gói to đưa cho Lương Tử Thần.

Lương Tử Thần nhận lấy, trên giấy xiêu xiêu vẹo vẹo nhấn bốn chữ to "Cho Lương Tử Thần", mặt sau vẽ một cái đuôi nhỏ màu đen.

Mở ra gói to vừa nhìn, quả nhiên là kiện áo lông ngày đó bị bò sữa nhỏ mặc đi kia.

Lương Tử Thần chẳng biết tại sao cũng có chút âm ức, người này, tự mình mang trả rất khó sao? Viết tờ giấy lại đây là có ý gì?

Trong lòng nghĩ tới này, lại vẫn đang đem giấy nhấn gấp lại, kẹp vào trong sách kinh tế trong nước đang xem.

*****

Nhưng mà từ đó về sau, bò sữa nhỏ lại không có xuất hiện qua.

Đột nhiên trống rỗng xuất hiện, lại đột nhiên kỳ quái biến mất, cuộc sống của Lương Tử Thần quay tròn một vòng, lại về tới nguyên điểm.

Lương Tử Thần mở ra giấy nhấn, lẳng lẳng nhìn thật lâu.

Tất cả chuyện này đều giống như một giấc mộng.

Lương Tử Thần ngay cả tìm cũng không có tìm được.

Nam sinh mặc pijama bò sữa kia sẽ không tiếp tục xuất hiện, không bao giờ hoàn toàn không để ý tầm mắt của người khác, một lòng chỉ muốn tìm đến chính mình nữa.

Ai sẽ giống cậu ta to gan như vậy? Ngốc đi theo chính mình.

Lại có ai sẽ giống cậu ta thẹn thùng? Cùng mình nói hai câu đều nói lấp, mắt to đầy tinh huy, má lúm đồng tiền thật sâu nhọn nhọn, đuôi ngắn lắc lắc.

Lương Tử Thần trong lòng chột căng thẳng, hấn hung tợn nhìn lên giấy nhứn, thầm nói, cậu đi, thật đi, tốt nhất đừng làm cho tôi tìm được!

4||

Lương Tử Thần vừa đi vào văn phòng, đã ngửi đến mùi thuốc nồng nặc.

Thẩm Hạo hai chân thon dài gác lên bàn làm việc, đầu hơi ngửa về phía sau, miệng ngậm điều thuốc, đang hút thuốc, kia vẽ mặt thích ý nguy.

Lương Tử Thần nhíu nhíu mày, đi đến một bên bàn công tác mở cửa sổ.

Gió lạnh tràn vào khiến Thẩm Hạo đánh cái rùng mình.

Lương Tử Thần dựa vào cửa sổ đứng lại, mặt không chút thay đổi nói : "Lần sau khi hút thuốc rút ra khỏi văn phòng hút."

Thẩm Hạo gạt tàn thuốc, vội vàng đem áo khoác trên ghế dựa kéo qua trumđ lên, này mới khôi phục một chút bộ dáng tiêu sái: "Shit, làm sao mày giờ này lại đến?"

Lương Tử Thần cầm một tập văn kiện màu đen trên bàn, 'Bộp' ném tới trước mặt Thẩm Hạo, nói : "Cho tao xem xế chiều hôm nay cần đánh giá chính là xã đoàn nào?"

Thẩm Hạo có điềm chột dạ, gã trốn học trốn rất vui vẻ, thế cho nên đã quên Hội Học Sinh còn có một "Bình chọn xã đoàn tiêu biểu" hàng năm này. Gã ngượng ngùng mở ra tập văn kiện, ngón tay vạch lên trang giấy rà xuống: "Ừ... Hội bảo vệ động vật nhỏ... Nơi hoạt động phòng 302... Xã trường Bạch Y Vận..."

Lương Tử Thần hơi cúi đầu, nhẹ nhàng vuốt ve đốt ngón cái tay trái, đột nhiên hỏi một câu: "Nơi đó có bò sữa nhỏ sao?"

Thao thao bất tuyệt Thẩm Hạo sừng sốt, mờ mịt ngẩng đầu: "A?"

Lương Tử Thần trong đầu bỗng nhiên hiện lên một đôi mắt to tròn căng, hấn hung hăng nhấn đốt ngón tay một cái, tầm mắt rớt cục rơi xuống trên người Thẩm Hạo: " Kêu tiếng muu cho tao nghe coi."

Thẩm Hạo nhìn Lương Tử Thần như thấy quái vật, vừa mới khép miệng lại trương thành chữ O: "A?"

Lương Tử Thần khoát tay áo, lại khôi phục thành một bộ hồ hững: "Không có gì, tiếp tục."

*****

Một gian phòng học khá lớn, động vật nhỏ cũng không nhiều, chỉ lẻ loi có mấy con mèo nhỏ chó con bị thương, một đám đồng học không có tiết trước sau bận rộn chăm sóc chúng nó.

Một nam sinh mặc áo sơ mi màu vàng tơ tuyến ngồi xổm xuống đem con mèo nhỏ chân trái quấn băng thật cẩn thận phóng tới trên đệm, mèo nhỏ lắc đầu, không tình nguyện há miệng cắn đầu ngón tay nam sinh.

Nam sinh cười cười, chìa tay kia đi gãi cằm mèo nhot: "Đừng luôn luôn meo meo kêu, đến theo anh học ngoại ngữ, muu muu muu, có thể kêu hay không? Đứng đứng, há tròn miệng nhỏ, theo anh nói, muu ~~ "

Nguyên bản còn đang thật sự nghe Bạch Y Vận báo cáo Lương Tử Thần trong lòng bị kiềm hãm, không tự giác nheo lại hai mắt, tầm mắt dừng ở trên bóng dáng nam sinh phát ra âm thanh.

Nam sinh trêu mèo nhỏ một lát, đưa tay theo trên bàn cầm túi sữa cắn mở.

"Meo meo, muốn uống sao? Kêu tiếng muu thì anh cho em uống a ~ kêu a mau kêu ~" nam sinh dẫn theo gói sữa ở trước mặt mèo nhỏ lúc ẩn lúc hiện, mèo nhỏ chìa một móng vuốt muốn chộp túi sữa, trái đánh đánh phải cong cong, meo meo gọi bậy.

"Ha ha, thật không ngoan, anh đây liền không khách khí a ~" nói xong liền đem sữa ngậm, thích ý mút một ngụm, hai tay để trống tiếp tục đi quấy rối mèo nhỏ.

Lương Tử Thần đứng ở trước mặt nam sinh, không nói một lời cúi đầu nhìn cậu. Nam sinh nghi hoặc ngẩng đầu lên.

Lương Tử Thần một thân âu phục phẳng phiu, vai rộng eo thon, hai chân bao ở vải dệt thẳng tắp thon dài, giờ phút này đang rũ mắt nhìn cậu, dưới mái tóc ngắn màu đen lộ ra gương mặt anh tuấn đoan chính, làm cho người ta khó có thể dời mắt.

Nam sinh sững sốt.

Cách đó không xa Bạch Y Vận cũng nhìn qua, thờ phi phi hô: "Úc Dương! Cậu lại uống trộm sữa của Mimi!"

Lương Tử Thần ngăn khước miệng, ánh mắt tối tăm: "Úc Dương?"

"Kia... Cái kia..." Úc Dương căng thẳng, sữa rơi xuống tay, hai tay vừa dùng lực, đem bên trong nửa túi sữa bóp văng đầy mặt.

Lương Tử Thần: "..."

Úc Dương càng luống cuống, vội vàng đem gói sữa ném, kết quả nửa túi sữa còn lại kia liền toàn bộ phun trên âu phục của Lương Tử Thần.

Lương Tử Thần: "..."

Úc Dương "A" một tiếng, cuống quýt ném xuống gói không nhảy dựng lên theo trên bàn sờ soạn cuốn giấy vệ sinh chạy vội tới bên người Lương Tử Thần.

Lương Tử Thần tựa vào trên bàn, hơi loãn thất lưng nhìn cậu, mái đầu quăn quăn của nam sinh ở trước mắt lúc ẩn lúc hiện, đang ngốc cho mình sát quần áo, lông mi dài rậm như cánh quạt nhỏ đong một giọt sữa.

Lương Tử Thần hơi hơi nheo mắt lại, nói : "Úc Dương?"

Nam sinh trong tay động tác ngừng một chút, cũng không dám ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ rầu rĩ trả lời: "Vâng, Úc Dương, Úc của Úc Kim Hương, Dương của dương quang, quốc kim lớp 0901, mã sinh viên 0956033, ký túc xá... Ký túc xá ngay tại trên lầu phòng anh..."

Lương Tử Thần gật gật đầu, xoay người tiến đến bên tai Úc Dương, khẽ cười nói: "Đừng có gấp, tương lai còn dài, chúng ta nợ... Chậm rãi tính."

Lúc này đây, tôi xem cậu chạy làm sao?

End